అమ్మ కోసం

- పొత్తూరు రాజేంద్ర ప్రసాద్ వర్మ

(ప్రారంభం)

"అమ్మా.."

పాంచజన్య బాధగా మూలిగాడు

"అమ్మను అర్జంటుగా ఆసుపత్రికి తీసుకుని వెళ్ళాలి. ఎక్కడున్నావు?"

మామయ్య ఫోనులో చెప్పిన విషయాన్ని విన్న దగ్గర నుంచి మనసంతా విషాదం కమ్ముకుపోయింది. మందుల షాపు మెట్లు దిగడానికి కూడా ఇబ్బంది పడ్డాడు.

పాంచజన్య హృదయం మొద్దుబారిపోయింది.

మందుల షాపులో మెట్లు దిగడానికి కాళ్ళు తడబడ్డాయి.

రెండు నెలల నుంచి అమ్మ అనారోగ్యం కోసం సెలవు పెట్టి ఉంటున్న పాంచజన్యకు చిన్నతనం నుంచీ అన్నీ అమ్మే. అమ్మ తప్ప మరో ప్రపంచం తెలీదు. దేవతలకు అమృతం దొరికితే అందరూ పంచుకుంటారు. అమ్మకు అమృతం దొరికితే ముందు తనకు పెట్టి తర్వాత తాను తింటుంది. అటువంటి అమ్మ అనారోగ్యంతో బాధపడటం తాను చూడలేకపోతున్నాడు.

ఆటోను పిలిచి ఎక్కి కూర్చున్నాడు.

పుట్టినప్పటినుంచి ఏ కష్టం లేకుండా రోజూ అమృతాన్నే పంచింది. తను బాధపడితే ఒక్క క్షణం కూడా ఓర్చుకోలేని అమ్మ ఇప్పుడు జబ్బుతో కష్టాలు పడుతోంది. కొడుకుగా తాను ఏమి చేయలేకపోతున్నానన్న చింత మాత్రం మనసులో పీకుతోంది. క్షీణించిపోతున్న అమ్మను కాపాడుకోవటానికి సెలవు పెట్టి బెంగుళూరు నుంచి విశాఖ వచ్చేసాడు.

ఆటో ఆగీఆగగానే కిందకు గెంతినట్లు దిగాడు.

లిఫ్టులేని అపార్టుమెంటులో నాలుగో అంతస్తు గబగబా చేరుకున్నాడు.

అమ్మ పక్కన మామయ్య మాత్రం ఉన్నాడు.

"అమ్మా.." అంటూ మంచం మీదున్న రమణిని చుట్టుకుని పోయాడు.

వెంకట రమణి ఆయాసంతో రొప్పుతోంది.

"ఆసుపత్రికి వెళదాం నడవగలవా?" అని ప్రశ్నించి ఎందుకు అడిగానా అని మనసులోనే మదనపడిపోయాడు.

రమణి జాలిగా చూసింది.

కిందనున్న వాచ్‌మేన్‌కు ఫోను చేసి మరో ఇద్దర్ని సాయానికి తీసుకుని రావాలని కోరాడు పాంచజన్య.

తల్లిని రెండు చేతులతో ఎత్తిపట్టి కుర్చీలో కూర్చోబెట్టాడు. మామయ్య సాయంతో కుర్చీని మోస్తూ మెల్లగా అపార్టుమెంటు సెల్లార్‌లోకి తీసుకుని వచ్చాడు. సిద్ధంగా ఉన్న అంబులెన్సులోకి ఎక్కించాడు.

"మనం ఈ ఇల్లు మారిపోదాం" రమణి రొప్పుతూ చెప్పింది.

"అమ్మా తప్పకుండా మారిపోదాం. లిఫ్టు లేని ఈ అపార్టుమెంటులో మనం ఉండొద్దు" పాంచజన్య తల్లి తలను నిమురుతూ చెప్పాడు.

అంబులెన్సు ఆసుపత్రికి చేరింది.

పాంచజన్య ఆసుపత్రి రిసెప్షను దగ్గరకు వెళ్ళి వివరాలు చెప్పాడు.

ఫారం నింపి ఇచ్చిన తర్వాత సంతకం చేసి కింద పేరు రాసాడు.

డబ్బులు ఇస్తున్నప్పుడు కౌంటరులో కూర్చున్న అమ్మాయి పాంచజన్య పేరుని మరోసారి చదివి "సార్ పాంచజన్య పేరు గమ్మత్తుగా ఉంది. దీని అర్థం ఏమిటి?" అడిగింది.

బాధలో కూడా పాంచజన్య ఆమె వైపు విచిత్రంగా చూసాడు.

ముందు ఆమెకు జవాబు చెప్పాలని అనిపించలేదు.

అమ్మ ఇష్టపడి తనకు పెట్టిన పేరు. తనకు కూడా ఎంతో ఇష్టమైపోయింది. అడిగిన వారికి చాలామందికి వివరంగా చెప్పేవాడు. ఆ అమ్మాయివైపు చూస్తూ "పాంచజన్యం శ్రీకృష్ణుని శంఖం పేరు. అమ్మకు చాలా దైవభక్తి. అందుకే ఏరికోరి ఆ పేరు పెట్టింది. సాయిబాబా అన్నా ఆమెకు ఎంతో ఇష్టమే. అందుకే నా పేరు ముందు సాయి అని తగిలించింది" అంటూ అమ్మాయి అందించిన రశీదు తీసుకుని ముందుకు కదిలాడు.

అమ్మ ప్రస్తావన రావడంతో కళ్ళలో తడి చేరింది. కన్నీళ్ళు బైటికి రాకుండా రుమాలుతో తుడుచుకున్నాడు.

రూం ఎలాట్‌మెంటు కావడంతో స్పెషల్ రూంలోకి తీసుకుని వెళ్ళారు.

ట్రీట్‌మెంటు ప్రారంభమైంది.

దూరంగా ఆఫీసు పనిమీద వేరే రాష్ట్రం వెళ్ళిన నాన్నకు ఫోను చేసి విషయం చెప్పాడు. వెంటనే బయలుదేరుతున్నానని నాన్న ఫోనులోనే జవాబిచ్చాడు.

రమణి బాధతో మెలి తిరిగిపోతోంది.

పాంచజన్యకు దుఃఖం తన్నుకుని వస్తోంది తల్లి గమనించకుండా కన్నీళ్ళు రాకుండా అదుముకున్నాడు.

"సాయీ ఏడుస్తున్నావా?" అంత బాధలోనూ అడిగింది.

తనను ముద్దుగా సాయి అని పిలుచుకునే అమ్మ పిలుపు ఏదోలా అనిపించింది. సాయీ అని పిలవడం పాంచజన్యకు చాలా సరదాగా ఉండేది.

అమ్మ పిలుపు మనసుకు తగిలింది. "లేదమ్మా ఏడవడంలేదు. ఇక్కడ నీకు ట్రీట్‌మెంటు బాగుంటుంది పేరున్న డాక్టరు ఎంత డబ్బు ఖర్చు అయినా పర్వాలేదు. నీకు తగ్గిపోతుంది" పాంచజన్య తల్లిని అనునయించాడు.

"తల్లి రుణం తీర్చుకుంటున్నావా?"

"అంత పెద్ద మాటలు ఎందుకమ్మా?"

"విద్యార్థిగా ఉండగానే తన ప్రతిభతో మంచి జీతంతో కేంపస్ సెలక్షనులో ఉద్యోగం వచ్చింది. బెంగుళూరులో ఉద్యోగంలో చేరి ఇంకా ఏడాది పూర్తికాలేదు. నెలరోజుల నుంచి సెలవులోనే ఉన్నావు"

డాక్టరు వచ్చి అన్ని వివరాలు కనుక్కున్నాడు.

నర్సు వచ్చి బీపి చూసింది రక్త పరీక్షకు రక్త నమూనా తీసుకుంది రెండు ఇంజక్షన్లు చేసింది తర్వాత "ఈమెను డిస్టర్బు చేయకండి" అంటూ వెళ్ళిపోయింది.

"అమ్మా కాసేపు పడుకో" పాంచజన్య రమణితో అన్నాడు.

"నీతో ఇంకా మాట్లాడాలని ఉందిరా కన్నా" రమణి నెమ్మదిగా అంది. కన్నా అనే పిలుపు పాంచజన్యకు కొత్తగా అనిపించింది.

"నువ్వు తొందరగా రికవరీ అయిపోతే ఇంటికి వెళ్ళిపోవచ్చు."

"ఆ ఇంటికి మరి వెళ్ళవద్దు. ఈలోపే మరో ఇల్లు చూడు. నడవలేని అశక్తురాలిగా ఉన్నాను. నేను ఆ అపార్టుమెంటులో అన్ని మెట్టు ఎక్కలేను. దిగలేను. కుర్చీలో కూర్చుని మీ అందరితో మోయించుకోలేను" రమణి గొంతులో అదోలాంటి విషాదం తొంగిచూసింది.

పాంచజన్యకు ఏమి సమాధానం చెప్పాలో తెలియదు.

బెడ్ మీద దుప్పటి తీసి అమ్మకు నిండుగా కప్పాడు.

రమణి మగతగా తీసి అమ్మకు నిండుగా కప్పాడు.

రమణి మగతగా నిద్రలోకి జారిపోయింది.

"పాంచజన్యా" పిలుపు వినిపించి కుర్చీలో కళ్ళు మూసుకుని కూర్చున్న పాంచజన్య లేచాడు, ఎదురుగా పల్లవి ఉంది.

ఆమెను చూడగానే లేచి నిల్చుని కుర్చీ చూపించాడు.

ఆమె కళ్ళతోనే పలకరించ్చింది.

"అమ్మకు బాగోలేదు"

పల్లవి రెండు నిమిషాలు ఏమీ మాట్లాడలేదు తర్వాత "మరేమీ పర్వాలేదు. అత్త ఆరోగ్యంగా ఇంటికి తిరిగి వస్తుంది" అంది.

"పల్లవీ నాకు చాలా బెంగా ఉంది ఎవరికి చెప్పుకోవాలో తెలియడంలేదు నాన్నకూడా దగ్గరలో లేరు. రేపు ఉదయం వస్తారు."

"నేను ఉంటాను లే అమ్మకు చెప్పి వచ్చాను."

నువ్వు వద్దులే పెళ్ళికాని పిల్లవు ఒక్కదానివి ఇక్కడ ఉండటం బాగోదు."

"అమ్మ రోజు రోజుకూ క్షీణించిపోవడం నాకు ఎంతో బాధగా ఉంది. ఎప్పటికి తగ్గుతుందో తెలియడంలేదు. అసలు తగ్గుతుందో లేదో కూడా అర్థం కావడంలేదు."

"ఎందుకలా అనుకుంటావు?"

"అమ్మ ఎంతో ఏక్టివ్‌గా ఉండేది. స్కూలు టీచరుగా పిల్లలకి ఎన్నో డాన్సులు పాటలు నేర్పించేది. హుషారుగా అన్ని పనులు చేసేది. చుట్టాలు ఇళ్ళల్లో ఏ ఫంక్షను జరిగినా తానే అన్నీ చేసేది. ఇప్పుడు నిస్సత్తుతో ఇలా మంచానికి అంకితం అయిపోవడం ఏదోలా ఉంది. తన వయసు కూడా ఎక్కువేమి కాదు ఇంకా యాభైకి దగ్గరలో ఉంది" అన్నాడు.

"అత్తయ్య గురించి నాకు తెలుసు. అమ్మ రోజూ అత్తయ్య మాటలే."

అంత బాధలోనూ పాంచజన్య పల్లవి వైపు తీక్షణంగా చూసాడు.

"పల్లవీ వరసలు కలపకు. అమ్మ తర్వాతే అన్నీను. నిన్ను పెళ్ళి పెళ్ళి చేసుకోవాలన్నా, మీ ఇంటికి అల్లుడ్ని కావాలన్నా అన్నీ అమ్మ ఇష్టప్రకారమే జరగాలి."

"నేను ఏమన్నానని అలా అంటున్నావు?"

"పల్లవీ నా మనసంతా చికాకుగా ఉంది. ఎవరిపైనా ఆసక్తి లేదు. తగ్గేది లేదు. తగ్గేంత వరకు అమ్మ పక్కనే ఉండాలని ఉంది. కొడుకుగా అమ్మ రుణం తీర్చుకునే రోజు వచ్చింది. నాకోసం అమ్మ ఎన్నో చేసింది. ఆమె సంతోషం కోసం నేను ఏమీ చేయలేకపోయాను."

"ఎందుకలా అనుకుంటావు. అమ్మ కోసం నీలా ఆలోచించే యువకులు చాలా తక్కువ మంది ఉంటారు. కొత్తగా వచ్చిన ఉద్యోగానికి సెలవులు ఇవ్వరు. అయినా అన్నీ వదులుకుని వచ్చేసావు. ఇంతకన్నా ఎవరు చేస్తారు."

"పల్లవీ నాకు అన్నీ అమ్మ తర్వాతే. నువ్వూ నీ ప్రేమ అన్నీ కూడా అమ్మ ముందు చాలా అల్పమైనవి"

పల్లవి విచిత్రంగా పాంచజన్యవైపు చూసింది.

"అమ్మకు తగ్గేంత వరకు నీతో సరిగా మాట్లాడలేను ఏమీ అనుకోవద్దు"

పల్లవి జవాబు చెప్పే లోపల తలుపు తోసుకుని మామయ్య వచ్చాడు.

"డాక్టరు ఏమన్నాడు?"

"ఏమీ చెప్పలేదు రిపోర్టులు రావాలి కదా?"

సంచితో తీసుకుని వచ్చిన పళ్ళను రూంలో టేబిల్‌పై పెట్టాడు మామయ్య.

"భోజనానికి కేరేజీ తీసుకుని వస్తాను"

పాంచజన్య మామయ్యవైపు విచిత్రంగా చూసాడు.

"మామయ్యా.. అమ్మ ఈ పరిస్థితిలో ఉంటే నీకు భోజనం గురించి ఆలోచన ఎలా వచ్చింది? నిన్ను చూస్తుంటే ఏదోలా ఉంది."

"ఇంకా మీ అమ్మ గురించే ఆలోచిస్తున్నావా?"

"అమ్మకోసం ఆసుపత్రికి వచ్చాం. అమ్మకు ట్రీట్‌మెంటు జరుగుతోంది. అమ్మ గురించి కాకపోతే ఎవరి గురించి ఆలోచించను మామయ్యా.. నీకు ఆ ఆలోచన లేదా?"

"ఉంది. కానీ ఏం చేయగలం? జరగవలసింది జరుగుతుంది. మన పనులు కూడా చేసుకోవాలి కదా? అమ్మంటే నీకు ఎంత ఇష్టమో నాకు కూడా మీ అమ్మంటే అంతే ఇష్టం. ఆమె చిన్నప్పుడు నా చేతులతో ఎత్తుకుని తిప్పేవాడిని" మామయ్య నెమ్మదిగా చెప్పాడు.

"మామయ్యా నాకు ఏమీ తినాలని లేదు. ఆకలి కూడా వేయడం లేదు. మంచం మీద నిస్త్రాణగా పడుకున్న అమ్మ ఎంత తొందరగా లేస్తుందా అని ఎదురు చూస్తున్నాను."

"మీ అమ్మ లేచి చెంగు చెంగున తిరగాలని నాకూ ఉంది కానీ తనకు వచ్చిన జబ్బు అటువంటిది. రోజురోజుకూ క్షీణించి పోతోంది. తన పని తాను చేసుకోలేకపోతోంది. ఎన్నాళ్ళు బతుకుతుందో చెప్పలేమని డాక్టర్లు అంటున్నారు."

"మామయ్యా నువ్వు ఎక్కువగా మాట్లాడకు. నీ మాటలు నాకు అసహ్యం వేస్తున్నాయి. అమ్మ ఆణిముత్యం సంపూర్ణ ఆరోగ్యంతో బైటికి వస్తుంది"

మామయ్య పాంచజన్యను జాలిగా చూసాడు.

"నీ ఆలోచనలే మీ పల్లవికి కూడా వచ్చాయి. జీవితాన్ని చాలా ఈజీగా తీసుకుంటారనుకుంటా. ఆత్మీయతలు అనుబంధాలు మీకు తెలియవనుకుంటాను. మంచి ఉద్యోగం ఉందని నన్ను పెళ్ళిచేసుకోవాలని తనకు కట్నం లేకుండా అల్లుడు దొరుకుతాడని నీకు

చాలా ఆతృతగా ఉన్నట్లుంది. నీలాంటి మెటీరియలిస్టులంటే నాకు ఇష్టం ఉండదు. మామయ్యా మీ అమ్మ గురించి కూడా నువ్వు ఇలాగే ఆలోచించేవాడివా?" సాయి పాంచజన్యంలో కోపం.

మామయ్య ఏమి మాట్లాడలేదు. అటువంటి సమయంలో మాటలను పొడిగిస్తే పాంచజన్యకు చాలా కోపం వస్తుందని చిన్నప్పటినుంచీ వాడిని చూస్తుండటం వల్ల బాగా తెలుసు. అందుకే రెట్టించలేదు.

"నీ ఇష్టం రా.."

ఇంతలో రమణి కళ్ళు తెరిచింది. ఆమెకు ఎదురుగా ఉన్న కొడుకు కనిపించాడు. ఆమె పిలవలేదు. కానీ పాంచజన్య వెంటనే అమ్మ పక్కకు చేరిపోయాడు.

"అమ్మా ఎలా ఉంది?"

"కొంచెం నొప్పిగా ఉంది. అయినా పర్వాలేదు. డాక్టరు ఇంజక్షను చేసాడు కదా? తగ్గిపోతుంది. నాన్నా నువ్వు ఏమీ తినలేదు" అంటూ అన్నయ్య వైపు తిరిగి "చిన్నపిల్లవాడు అడగలేడు. నువ్వన్నా ఏదో ఒకటి తేవచ్చు కదా అన్నయ్యా?" అంది.

మామయ్య పాంచజన్యవైపు చూసాడు.

"అమ్మా నాకు ఆకలిగా లేదు. తింటానులే" పాంచజన్య.

నర్సు వచ్చి బీపీ చూసింది. మాత్రను మింగించింది.

"పడుకోవడం విసుగ్గా ఉందిరా సాయీ. నెలరోజుల నుంచి ఇంటిలో కూడా మంచానికి పరిమితం అయ్యాను. ఇప్పుడు ఆసుపత్రిలో కూడా బెడ్‌కే అంకితం కావాల్సి వస్తోంది" రమణి మాటల్లో నిర్వేదం.

"రెండు రోజుల్లో అన్నీ సర్దుకుంటాయి. బెంగుళూరు నుంచి కూడా స్పెషలిస్టు డాక్టరు వస్తున్నారు. నీకు తగ్గిపోయిన తర్వాత మనం రింగు టెన్నీస్ ఆడదాంలే అమ్మా?" అన్నాడు పాంచజన్య.

రమణి చిన్నగా నవ్వింది.

"నాన్నా ఆ రోజులు మళ్ళీ వస్తాయంటావా?"

"తప్పకుండా వస్తాయి. నాకు అన్ని ఆటలూ నువ్వు నేర్పించావు. ఇద్దరం డబుల్‌కాట్ మంచం మీద ఎదురెదురుగా పడుకుని చెస్ ఆడటం నేను ఎప్పటికీ మరిచిపోలేను. మనమిద్దరం రింగు టెన్నీస్ ఆడదాం. నీకోసం షటిల్ బాట్లు కూడా తెప్పిస్తాను"

రమణి కళ్ళల్లో వెలుగు కనిపించింది.

"రమణీ నువ్వు ఎక్సయిట్ కాకు. మీ అబ్బాయితో అన్నీ ఆడుకోవచ్చులే. వాడి ఉద్యోగాన్ని కూడా బెంగుళూరు నుంచి విశాఖకు మార్పిద్దాం."

వాడు దగ్గరుంటే అంతకన్నా నాకు కావల్సింది ఏమిటి? నా ఉద్యోగానికి కూడా వాలంటరీ రిటైర్‌మెంటు ఇచ్చేస్తాను. ఉద్యోగ ఇబ్బందులు లేకుండా నచ్చిన కూరలు వండిపెడుతూ వీడి దగ్గరే ఉంటాను. డాడీని కూడా దగ్గరకు ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయించుకోమని చెబుతాను. కొడుకుని తండ్రిని చూసుకుంటూ జీవితాన్ని గడిపేస్తాను."

"మనవడ్ని ఎత్తుకోవా?" మామయ్య అడిగాడు.

"మీ పల్లవికి వీడంటే చాలా ఇష్టం. ఇప్పుడే పెళ్ళి ఎందుకంటాడు. కానీ మనవడ్ని ఎత్తుకోవాలంటే వెంటనే జరగాలి కదా? మనవడ్ని నా ఇష్టప్రకారం పెంచుతాను"

"అమ్మా! ఇప్పుడు అవన్నీ ఎందుకు? ప్రశాంతంగా ఉండు."

"అన్నయ్యా చూడు. పెళ్ళి అంటే టాపిక్ మార్చేస్తాడు."

ఇంతలో డాక్టరు వచ్చి రమణికి టెస్ట్‌లు చేసాడు. " అరగంట తర్వాత మరో టెస్ట్ చేయించాలి బిల్లు కట్టి రండి" అంటూ డాక్టరు కాగితాన్ని అందించాడు.

"అమ్మా! ఉండు వచ్చేస్తాను. మామయ్యా.. అమ్మను చూసుకో బిల్లు కట్టి వస్తాను" అంటూ రూం బైటికి వచ్చాడు.

కుర్చీని బెడ్‌కు దగ్గరగా లాక్కున్నాడు రామారావు.

"రమణీ ఎంతోమంది పిల్లల్ని చూసాను. కానీ తల్లిని ఇంతలా ప్రేమించే వీడిలాంటి వాడిని ఎక్కడా చూడలేదు. నువ్వంటే ప్రాణమనుకో. ఇటువంటి కొడుకుని కన్నందుకు నువ్వు గర్వపడాలి" చెల్లితో చెప్పాడు రామారవు.

రమణి కళ్ళు గర్వంతో మెరిసాయి.

"అన్నయ్యా వాడు అమ్మ కూచిరా. వాడికి నా మీద ఎంత ప్రేముందో నాకు కూడా వాడి మీద రెట్టింపు ప్రేమ ఉంది. వాడు కనబడకపోతే నేను ఒక్క క్షణం కూడా ఉండలేను. ఉద్యోగం వచ్చి బెంగుళూరులో నెలరోజులు ఉండిపోయినా రోజుకు రెండుసార్లు ఫోను చేయకుండా ఉండలేను. ఎప్పుడైనా నా గొంతులో చిన్న తేడా కనిపించినా "అమ్మా ఏమైంది?" అంటూ విలవిల్లాడిపోయేవాడు. ఈ మధ్య నాకు అనారోగ్యం వచ్చిన తర్వాత వాడితో మాట్లాడాలని ఉన్నా మాట్లాడితే నా అనారోగ్యం గురించి తెలిసి ఎక్కడ ఉద్యోగం మాని వెనక్కి వచ్చేస్తాడోనని భయపడిపోయేదాన్ని. నాన్న ఉన్నారు చూసుకుంటారని చెప్పినా తన ఉద్యోగానికి సెలవు పెట్టి వచ్చేసాడు" రమణి చెప్పుకుని పోతోంది.

రామారావు చెల్లిని అనునయించాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments